

[Poul Sørensen.]

hjemme; det har de personer sørget for, som under disse vanskelige forhold har haft med denne sag at gøre.

Det ærede medlem hr. Lindberg mente, at jeg forplumrede situationen ved at tale om fortiden. Ja, det kan man forsåvidt ikke sige det ærede medlem gjorde; det var ret sammentrængt, hvad det ærede medlem sagde, hvilket vel var bevidst. Jeg kender det ærede medlem som en mand, der tænker sig meget om, og jeg mener også, det var fornuftigt og rigtigt af ham at gøre sit indlæg så kort som vel muligt. Men dermed er der jo ikke taget stilling til det problem, vi her har drøftet — udover det, at det ærede medlem altså har erklæret sig villig til at give rygdækning for det forslag, som flertallet her i salen vil støtte.

Dernæst har jeg et par enkelte ord til den højtærede minister i anledning af det svar, jeg har fået. Den ene side af sagen ligger ganske klar imellem os, idet jeg har forstået det således, at den højtærede minister under de forhandlinger, som, om jeg så må sige, i en vanskelig passage fandt sted, bibragte den ene part en opfattelse af sine evner og kræfter, som altså ikke har holdt stik. At det er gået således, har vi jo desværre alle været vidne til. Jeg vil altså gerne slå fast, at jeg mener mig berettiget til at opfatte den højtærede ministers fremstilling på denne måde.

Så er der det andet spørgsmål, som — efter et æret medlems mening — forplumrer sagen: spørgsmålet om det indtryk, der er bibragt den ene part, nemlig arbejdsgiverne, om stillingen til arbejdstiden i landbruget. Herom vil jeg sige, at den ærede socialdemokratiske ordfører som den første, der skulle beskæftige sig med sagen, i sine indledende bemærkninger understregede overfor os alle, at der jo ingen tvivl var om, hvor ansvaret i denne sag skulle lægges. Ganske uden hensyn til, hvem der er begyndt, og hvorledes der er begyndt, var ordføreren og det socialdemokratiske parti straks klar til at placere ansvaret, således som vi alle har hørt det.

Se, når begge parter skal høres, må det ærede medlem — og ligeledes den højtærede minister — undskylde, at så føler vi trang til at bore i sagen, således at vi kan få den helt klarlagt. Jeg vil være tak-

nemlig, om jeg kan opfatte den højtærede ministers ord sådan, at der overhovedet ikke har været ført forhandlinger — i hvert fald ikke forhandlinger, som den højtærede minister har deltaget i — om arbejdstiden under de drøftelser, som for godt et år siden fandt sted. Jeg er meget vel klar over, at der ikke i det mæglingforslag, som har været fremlagt — det kan man jo undersøge, og det har vi undersøgt — står noget, der klargør sagen; men jeg ville gerne have, at det skulle stå klart, at den ene part — hvad jeg er fuldt overbevist om — havde grund til at formode, at arbejdstidsspørgsmålet blev lagt i en fast og sikker hånd hos den højtærede minister, og jeg stillede mit spørgsmål, for at ministeren skulle uddybe det og sige, at jeg havde ret, når jeg opfattede hans ord til mig således, at det spørgsmål overhovedet ikke var trukket frem på det tidspunkt. Hvis dette er rigtigt, kan vi skønne over — og jeg har altså *min* opfattelse — hvad det har betydet, at ministeren på et langt senere tidspunkt tog sig for at beskæftige sig med en lovgivning vedrørende arbejdstiden i landbruget.

Jeg mener, at hvis det er tilfældet, at den højtærede minister — således som vi nu har kunnet skaffe os oplysning om det — har jongleret eller manøvreret med spørgsmålet på en sådan måde, at den ene part med tak har kvitteret for modtagelsen af oplysninger om, at en lovgivning ville finde sted, da kan man tage stilling til, hvor meget dette har været medvirkende til, at det er gået, som det er. Jeg kan i hvert fald ikke sige andet, end at jeg jo nok synes, at den indsats, den højtærede minister har gjort på dette område, har været af en sådan art, at alle — for at sige det blidt — vist havde været interesseret i, at den højtærede minister ikke havde beskæftiget sig med dette.

Jeg har gerne villet sige dette, og jeg ønsker at føje til, at når man nu ser på hele sagen, som den ligger, ser på det, der er sagt imod os: at vi med vort forslag politisk vil lade folketetinget gribe ind, så har jeg vel lov til i hvert fald at tage det med, at det store socialdemokrati dog ingenlunde med synderlig vægt kan bebrejde os det standpunkt, vi har taget. For hvis der overhovedet skal være fornuft i det, som jeg